

ת"פ 55028/06/18 - מדינת ישראל נגד כוכבית עזרי, משה עזרי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 55028-06-18 מדינת ישראל נ' עזרי ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופטת מיכל ברנט
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. כוכבית עזרי
2. משה עזרי

הנאשמים

גזר דין

הנאשמים הורשעו לאחר ניהול הוכחות בעבירות של שוד, עבירה לפי סעיפים 402(ב) יחד עם סעיף 29(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") וקשירת קשר לפשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק.

על פי עובדות כתב האישום שהוכחו במשפט, הנאשמים הם בני זוג, הנאשמת עבדה בחברת "קפה עילית" ושימשה מנהלת סניף "קפה עילית" בבית החולים "מאיר" בכפר סבא. מוחמד גבארה, המתלונן, היה באותה עת אחראי משמרת בבית הקפה.

על פי נהלי החברה, כספי הפדיון בבית הקפה מופקדים בבנק על ידי מנהל הסניף או אחראי המשמרת. חמישה ימים עובר ליום 12.6.18 לא הופקדו כספי הפדיון בבנק והצטבר בקופת בית הקפה סכום כסף של ₪ 31,330 וזאת בידיעת וביוזמת הנאשמת.

עובר ליום 12.6.18 קשרו הנאשמים קשר יחד עם אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה, לשדוד את כספי הפדיון של בית הקפה.

ביום 12.6.18 נעדרה הנאשמת מהעבודה וניהלה את ענייני בית הקפה מול המתלונן באמצעות הטלפון, שוחחה עמו מספר פעמים וביקשה ממנו, בין היתר, שיבצע את ההפקדות עוד באותו יום בטענה כי התקשרו מהבנק וביקשו שהכסף יופקד כיוון שחמישה ימים לא הופקד כסף. בהמשך שלחה הנאשמת הודעת טקסט למתלונן בה ביקשה שיעדכן אותה לפני שהוא הולך להפקיד את הכסף בבנק.

במקביל למתואר ובמסגרת הקשר תכננו הנאשמים והאחר להגיע ברכב הנאשמים מסוג מזדה אל מקום סמוך לבית הקפה. כמו כן מסרו הנאשמים לאחר אודות הפקדת הכסף המתוכננת והנחו אותו לעקוב אחר המתלונן ביוצאו את בית

עמוד 1

הקפה עם הכסף ואז לשדוד אותו, תוך שהנאשמים ימתינו ברכב וימלטו את האחר מזירת האירוע.

בשעות הצהריים הגיעו הנאשמים והאחר לכפר סבא כשהנאשם נהג ברכב, הנאשם עצר את הרכב בסמוך לפינת הרחובות שיבת ציון והמעלות כשחזית הרכב לכיוון היציאה, הרכב נותר מונע ומוכן למילוט והנאשמת עברה לשבת במושב הנהג.

האחר יצא מהרכב ועלה במדרגות לרחוב טשרניחובסקי, שם עקב אחר המתלונן אשר עשה דרכו לכיוון הבנק ובידו תיק ובו הכסף. האחר הגיע בריצה אל מאחורי המתלונן, התקרב אליו, דחף אותו בגבו ומשך את התיק והמשיך בריצה לרחוב שיבת ציון, נכנס לרכב הנאשמים והשלושה נמלטו מהמקום כשהנאשמת נהגה ברכב.

משכך הואשמו הנאשמים בקשירת קשר לפשע יחד עם האחר לגנוב את כספי הפדיון, ביצעו מעשה אלימות כלפי המתלונן כדי להשיג את הכסף בצוותא חדא, ושדדו מהמתלונן ₪ 31,300 ובכך הורשעו.

ראיות לעונש:

ב"כ המאשימה הגיש גיליון הרשעות קודמות של שני הנאשמים ממנו עולה שלנאשמת הרשעה קודמת בתיק פלילי 31560-06-13 (פסק דין מיום 4.2.15). באותו תיק הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעבירה של גניבה בידי עובד ממעבידו, עבירה לפי סעיף 391 לחוק העונשין.

לנאשם שתי הרשעות קודמות שהתיישנו, האחת מיום 18.12.06 בגין החזקת אגרופן או סכין שלא כדין והשנייה מיום 6.11.01 בגין תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

ב"כ הנאשמים הגישה במהלך הטיעונים לעונש מסמכים שונים כמפורט להלן:

מסמכים רפואיים של הנאשמת אשר מפאת פרטיותה לא יפורטו, מסמך מאת עו"ס משפחה במועצה האזורית שומרון ממנו עולה כי המציאות המשפחתית של הנאשמים מורכבת, שתיים מבנותיהם נמצאות בסידור חוץ ביתי תחת צו של בית משפט, וכן דיווח אודות מענה טיפולי אותו מקבלת הנאשמת החל מיום **16.9.20**, לפני שלושה חודשים, אחת לשבוע. כן הוגש דו"ח סוציאלי מהאגף לשירותים חברתיים במועצה האזורית שומרון. מן הדו"ח עולה כי בשבע השנים האחרונות היו חמישה מילדי בני הזוג במסגרות חוץ ביתיות לאחר שהתקבלו דיווחים חוזרים ונשנים ממסגרות החינוך על קושי לסייע לילדים בקשייהם והתדרדרות רבה בלימודים עקב חוסר שיתוף פעולה ופניות מצד ההורים. כמו כן שתיים מבנותיהם של הנאשמים נמצאות תחת צו השגחה בקהילה ומשולבות במסגרת מועדונית של הרווחה בישוב. בכוונת הרווחה לפעול להכנסת הילדים הקטנים לטיפול תחת צו בית משפט ולמצוא עבורם מסגרת מתאימה לאחר הגן.

טיעוני ב"כ המאשימה לעונש:

ב"כ המאשימה טען כי הערכים החברתיים המוגנים הם שמירה על ביטחון האישי של הפרט ורכושו, שמירה על ביטחון הציבור, שלומו ורווחתו. לטענתו, יש לקחת בחשבון את הפגיעה הנפשית שנגרמת לאותם נשדדים כתוצאה ממעשי השוד, במיוחד אלו שנגקטת במסגרתם אלימות. בענייננו, הפגיעה בערכים המוגנים, היא בלתי מבוטלת ואף משמעותית.

הנאשמים תכננו מבעוד מועד את המעשים, קשרו קשר בכדי לבצע את המעשים ולהימלט, תוך ניצול המידע שהיה לנאשמת 1 במסגרת עבודתה, ובתפקידה הבכיר במקום העבודה. עוד יש לתת את הדעת לניצול שניצלו הנאשמים את

תום ליבו של המתלונן, לתקיפתו תוך שימוש באלימות, וסכום הכסף הבלתי מבוטל שנשדד.

כל אלה נסיבות לחומרה -התכנון המקדים, הביצוע בחבורה, והעובדה שהמעשים בוצעו בצהרי היום, בטבורה של עיר, נתונים אשר מעידים על התעוזה והעדר המורא של הנאשמים, כמו גם ניצול המידע שהיה לנאשמת והפרת חובות האמון שלה למקום עבודתה.

אין כל הבדל בין שני הנאשמים. אומנם נאשמת 1 הייתה בעלת המידע הגולמי שאפשר את ביצוע העבירה, אך בסופו של דבר הורשעו שני הנאשמים בעבירה המוגמרת. נאשם 2 לקח חלק אינטגרלי בהוצאה לפועל של המעשים, של מתווה ההימלטות, ושל החזקת הכספים הנשדדים.

ב"כ המאשימה הגיש פסיקה לעניין מתחם הענישה ועתר לקבוע מתחם הנע בין שנתיים וחצי ל-5 שנות מאסר, זאת לצד ענישה נלווית וחילוט כל המבוקש בבקשת החילוט, מתחם הלוקח בחשבון את כל הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה לחומרה ומאידך את העובדה שהאלימות שהופעלה לא הייתה מהחמורות.

באשר למיקומם של הנאשמים בתוך מתחם הענישה ציין ב"כ המאשימה שלנאשמת 1 יש הרשעה משנת 2015 בגין עבירה של גניבה בידי עובד, עבירה רלוונטית לענייננו המעידה על הסלמה בהתנהגותה.

כן טען כי לא קיימים שיקולים לקולא באשר השניים לא הביעו כל חרטה, בחרו לנהל הוכחות והגם שאין לזקוף זאת לחובתם, אין לזקוף זאת לזכותם. עוד נטען כי ככל שיטען שמדובר בהורים לתשעה ילדים, נתונים אלה היו צריכים להילקח בחשבון בעת ביצוע המעשה על ידי הנאשמים.

משכך, יש למקם את עונשם של הנאשמים, במרכז מתחם הענישה שהוצג, להשית על שניהם 3 שנות מאסר בפועל, לצד עונש מאסר על תנאי, פיצויים למתלונן בסכום שייקבע על פי שיקול דעתו של בית המשפט, חילוט הרכב ששימש לביצוע העבירה, וחילוט כספי השוד שנתפסו אצל הנאשמים.

טיעוני ב"כ הנאשמים לעונש:

בתחילת דבריה ביקשה ב"כ הנאשמים להעמיד דברים על דיוקם וטענה שסכום השוד לא היה ידוע לנאשמת, הכספים שנתפסו נתפסו בבית אחיו של הנאשם וככל שנתפסו כספים אצל הנאשמים, מדובר בסך של 2,000 ₪ לערך. כשהנאשמים שלחו את האחר, לטענת באת כוחם, לא הייתה להם ידיעה על פעולת אלימות כזו או אחרת, מעבר לעבירת השוד עצמה. יאמר מיד כי עבירת השוד ממילא כוללת שימוש באלימות.

מפרטי כתב האישום והכרעת הדין עולה כי לא נעשתה הבחנה בין הנאשם לנאשמת, אך ברור ואין על כך חולק, שאומנם עבירת השוד בוצעה בשליחותם של הנאשמים אך לא הם ביצעו אותה בפועל. אף לעניין זה לא ברורה לי האבחנה בין הנאשמים לאחר.

בנוסף, אין חולק כי במסגרת מעשה העבירה לא נעשה כל שימוש בכלי נשק, אותו אחר לא היה רעול פנים, וגם לעניין האלימות עצמה, זו דחיפה ברך התחתון ביותר במנעד עבירות השוד.

אין בכך להמעיט מחומרת המעשים והפגיעה בערכים המוגנים, אך יש לזכור כי הפגיעה בקניין וברכוש המתבטאים בסכום הכסף שנשדד, אף שאינו מבוטל, קטנה שכן מרביתו נתפס ומצוי בידי רשויות אכיפת החוק, ומן הסתם יוחזר לבעליו החוקיים.

מבלי להמעיט בנזקים שנגרמו, בשים לב לקשת רחבה של מעשי השוד, מידת הפגיעה של הנאשמים בערכים המוגנים היא ברך התחתון.

על פי הפסיקה, יש קשת רחבה של מעשי שוד השונים זה מזה, הן בנסיבותיהם והן בדרגת חומרתם, על כן מידת הענישה בעבירות מסוג זה, מתבססת על בחינה של נסיבות כל אירוע כשלעצמו.

יש לתת את הדעת לנסיבותיהם האישיות של הנאשמים, כל אחד בנפרד ושניהם ביחד.

המדובר בנאשמים שהם זוג נשוי, כאשר הנאשמת נישאה בגיל 17 וחצי, להם 9 ילדים משותפים, בני 5-22, מתוכם 6 ילדים קטינים הזקוקים להוריהם בחייהם.

המשפחה מוכרת ומטופלת על ידי גורמי הרווחה בקהילה על רקע הקושי הנעוץ בחייהם של הנאשמים, בעצם היותם משפחה מרובת ילדים. אמה של הנאשמת, אלמנה מגיל צעיר שמגדלת את ילדיה לבד, מטפלת בבן נכה שלו 100 אחוז נכות, שימשה כמפקחת במשך שלושת השנים האחרונות בהם הנאשמים נמצאים במעצר בית כמעט מלא. לפיכך, הדבר מנע ממנה כל יכולת להתפרנס ובעצם לכלכל את עצמה בנוסף.

גם במשפחתו של הנאשם קשיים רבים ונסיבות חיים לא פשוטות. אביו של הנאשם עבר אירוע מוחי קשה, הוא נכה בשיעור 100 אחוז. האב היה המפרנס העיקרי של המשפחה המורחבת, לא מתפקד כעת, אמו של הנאשם היא זו שמטפלת ונותנת ליווי צמוד לאביו כך שאין באפשרותה של המשפחה המורחבת לסייע בגידול הילדים או בעזרה כלכלית.

המשפחה מטופלת על ידי גורמי הרווחה עוד קודם לביצוע העבירה. דוח של עו"ס שמטפל ומלווה את המשפחה שנים, וחוות הדעת מיום 23.5.19, מפרטים את חומרת המצב של המשפחה, את השפעת כליאתם והיותם של הנאשמים במעצר בית במשך כ-3 שנים ואת השפעתם על הילדים. העו"ס מתאר את הליך השיקום בו מצויה הנאשמת, שעל אף הקשיים מתגייסת לטיפול ורוצה לערוך שינוי בחייה. הנאשמת סובלת ממחלות רקע ומכאבים חוזרים ונשנים, מטופלת תרופתית במשככי כאבים, תחת מעקב רפואי תמידי, ומופנית למרפאת כאב.

הנאשמת מצויה במעצר בית רצוף ומלא במשך כ-3 שנים, החל מיום שחרורה מהמעצר ועד היום, כאשר במשך שנה וחצי לא ניתנה לה הקלה ולא התאווירות, ובשנה האחרונה, כל שהותר לה זה חלון אוורור בן 4 שעות בלבד ללא כל

יכולת לעבוד.

הנאשם בדומה, היה במעצר בית מלא ללא אפשרות אוורור ולו פתח צר במשך שנה וחצי, כאשר בשנה וחצי האחרונות, ניתן לו אישור לצאת לעבודה, הנאשם עבד כדי לפרנס את המשפחה עד לחודש מאי וכעת הוא מצוי בחל"ת.

במסגרת לשכת התעסוקה ביקש הנאשם לקבל הכשרה מקצועית, והתאמתו למסגרות עבודה כדי לפרנס את המשפחה.

המשפחה מצויה בחרפת רעב של ממש, מצבם הכלכלי בכי רע, בני המשפחה המונה 11 נפשות, מתפרנסים מדמי אבטלה שמקבל הנאשם, כאשר ברור שאין די בכך ולו לפרנס בדוחק את כולם, לכן גורמי הרווחה, עמותות ותרומות הם אלה שעליהם נתונים חסדיהם של הנאשמים והם מתקיימים מהם.

לגבי מתחם הענישה, בעבירות השוד קיים מנעד רחב של מתחמי ענישה. לפי תיקון 113 לחוק יש לקבוע את מתחם הענישה לפיו עקרון ההלימה, יחס הולם בין חומרת העבירה ונסיבותיה, לבין סוג ומידת העונש שיוטל בגין העבירה.

ב"כ הנאשמים עתרה לקבוע מתחם ענישה שנע בין 6 ל - 28 חודשי מאסר בפועל.

עוד עתרה להתחשב בשיקום שעשתה הנאשמת אשר לדידה מחייב לבחון ענישה שלא על דרך מאסר בפועל שתקטע או תמנע כל אפשרות אמיתית לשיקום. לטעמה, גם הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה מביאות למסקנה שאין לשלוח את הנאשמים למאסר מאחורי סורג ובריא, והכוונה לילדיהם של הנאשמים ומצבם הכלכלי.

אין לחובת הנאשם עבר פלילי משמעותי הנוגע לאותו סוג עבירות, ובאשר לנאשמת, בעברה הפלילי מדובר בעבירה בה הודתה, הביעה חרטה, והחזירה את הכסף.

בסוף דבריה עתרה ב"כ הנאשמים לשלוח את הנאשמים לשירות המבחן על מנת לקבל תסקיר ועל מנת לבחון אפשרות של שיקום.

ב"כ הנאשמים עתרה להשית על הנאשמים, לכל היותר, עונש מאסר של 9 חודשים שירוצה בדרך של עבודות שירות, חילוט הכספים שנתפסו, מאסר על תנאי וכל עונש מרתיע אחר.

הנאשמת בדברה האחרון אמרה כי התקופה למן הגשת כתב האישום הינה בבחינת "גיהינום", היא אם ל-9 לילדים, נכון שהם חיו במסגרות חוץ ביתיות בשל חוסר מענה שלה, חוסר מענה כלכלי ולא רגשי. כיום לטענתה חיים בבית 6 קטינים ועוד 3 בגירים שבעיני המדינה אינם נזקקים לפת לחם או מזון מהוריהם, חרף העובדה שהם עדיין נתמכים וגרים בבית.

עוד אמרה הנאשמת כי להיות נתמכת במשך שנתיים ותשעה חודשים על ידי עמותות, הרווחה והמשפחה המורחבת משפיל, והביעה חרטה.

הנאשם בדברו האחרון טען שקשה לו לדבר והוא מביע חרטה.

דין והכרעה:

בע"פ 8636/12 **תרזיר נ' מדינת ישראל** נפסק על ידי בית המשפט העליון בהאי לישנא:

"כידוע, עבירת השוד מצדיקה השתת ענישה מרתיעה ומכבידה בשל האיום שמבצעה מציבים לביטחונם האישי של אזרחי המדינה ובשל הפחד והמורא שהם משליטים באופן שמשבש את חיי היומיום ומותיר צלקות פיסיות ונפשיות בקרב נפגעי העבירה, לא כל שכן לאור נסיבות ביצוע השוד במקרה דנן, בו השוד בוצע על ידי מי שהועסקו על ידי נפגע העבירה וזכו לאמונו של האחרון. כבר נפסק כי עבירות שוד ואלימות, ובמיוחד כאלה המבוצעות בצוותא לאחר תכנון מראש, מצריכות תגובה עונשית חמורה ואפקטיבית כמסר של הגנה על ביטחון הציבור וכמסר חינוכי שייקלט בתודעת הציבור [ראו למשל: פסק דינו של כבוד השופט א' מצא בע"פ 501/93 בורחוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (9.2.1995)]. בנסיבות אלה, נסוגות נסיבותיו האישיות של העבריין מפני שיקולי הענישה האחרים כגון גמול, הרתעה ומניעה".

בע"פ 3076/13 **שקרה נ' מדינת ישראל** נדון עניינה של נאשמת, וכלשון בית המשפט העליון: "מה צריך להיות עונשה של המערערת, אשר ניסתה לגנוב את מזוודותיהן של תיירות ולהימלט מן המקום ברכבה חרף העובדה שאחת מהן החזיקה בדלת הרכב, תוך שהיא גורמת לה לפציעה ולאחר מכן מפקירה אותה? שאלה זו התעוררה לרקע נסיבות חייה של המערערת והעובדה שהיא אם לילדים, ובכלל זה לקטין שאותו היא מגדלת לבדה".

בית המשפט העליון קבע כי:

"הקושי הנותר הוא זה שכבר עמד בפנינו בדיון הקודם - שליחתו של הורה המגדל ילד קטין למאסר היא תמיד אירוע קשה. אולם, הורות אינה יכולה להפוך לחסינות מעונש. ההתחשבות בנסיבותיהם של המערערת ומשפחתה במקרה זה הייתה מקסימלית, ואין ספק שעונשה הוא קל הרבה יותר מכפי שניתן היה לשער - בשל הנסיבות המיוחדות".

הערכים המוגנים:

הערכים המוגנים שנפגעו הם שמירה על בטחון הציבור וכל אחד מיחידיו, הגנה על הקניין, ומתן אמון במסגרת יחסי עובד-מעביד.

מידת הפגיעה בערכים אלה הינה מן הגבוהות שעה ששני הנאשמים בחרו לשדוד את כספי מעבידה של הנאשמת, תוך ניצול מידע שהיה בידיה אודות דרך ניהול כספי בית הקפה, בצהרי יום, בטבורה של עיר, לאחר תכנון מוקדם ובצוותא.

מתחם הענישה ההולם:

לצורך קביעת מתחם הענישה הגישו ב"כ הצדדים פסיקה לתמיכה בעמדתם העונשית.

פסיקה שהוגשה על ידי ב"כ המאשימה:

ע"פ 8357/17 **ביטון נ' מדינת ישראל**, המערער הורשע על פי הודאתו בעבירה של סיוע לשוד ונגזרו עליו 17 חודשי מאסר. נסיבותיו של התיק דומות לתיק שלפני. אף שם המערער ואחר קשרו קשר לשדוד מתלוננת אשר נתבקשה על ידי מקום עבודתה להפקיד המחאות בבנק, המערער והאחר עקבו אחריה, היכוה על פיה ושדדו את התיק ובו הכסף. המערער נעדר עבר פלילי.

בית המשפט העליון קבע כי עונש המאסר אינו מופלג בחומרתו אם כי נוטה לחומרה ודחה את הערעור. להבדיל מהמקרה שלפני, מדובר בסיוע לשוד.

ע"פ 826/19 **יונג נ' מדינת ישראל** בו נדון ערעור על חומרת העונש שהושת על המערער אשר הורשע בעבירה של שוד בנסיבות מחמירות ונדון ל - 30 חודשי מאסר. נוכח הליך שיקומי, נסיבותיו האישיות של המערער והעדר עבר פלילי כמו גם הודאתו בהזדמנות הראשונה, הופחת עונשו והועמד על 21 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית.

ת.פ. 40479-11-16 (מחוזי מרכז-לוד) **מדינת ישראל נ' אבו ג'אבר**. הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון בביצוע שוד בחבורה, נקבע מתחם ענישה הנע בין שנתיים לחמש שנות מאסר בפועל, ועל הנאשם הושתו 36 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית.

פסיקה שהוגשה על ידי ב"כ הנאשמים:

ע"פ 9094/12 **טספאי נ' מדינת ישראל**. על המערער שהורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירה של שוד (עבירה לפי סעיף 402 (א) בשונה מעניינו) נגזרו 10 חודשי מאסר. בית המשפט העליון קבע כי מדובר בנסיבות חריגות המצדיקות הקלה בעונשו של המערער - העבירה בוצעה מתוך ייאוש, המערער נכנס לבנק גלוי פנים ופנה לפקידה המכירה אותו, מדובר במעידה חד פעמית, ויש לבכר את שיקומו. משכך הועמד עונשו על ששה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות.

ת.פ. 10159-04-18 (מחוזי ירושלים) **מדינת ישראל נ' שלודי** נכרת הסדר טיעון, שכלל תיקון לכתב האישום, ואשר במסגרתו הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירת שוד, עבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: **החוק**).

בית המשפט קבע כי מתחם העונש לעבירה שביצע הנאשם, נע בין 9 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 30 חודשי מאסר בפועל.

תסקירי שירות המבחן בעניינו פרטו בהרחבה את כשרת הדרך השיקומית שעבר הנאשם. כעולה מאלה, האופק השיקומי של הנאשם נמשך כשנתיים, מאז תחילת ההליך נגדו. שירות המבחן בא בהמלצה להטיל על הנאשם עונש בדרך של שעות לתועלת הציבור. הנאשם הודה בביצוע העבירה ובשל ההליך השיקומי הממושך נדון הוא לתשעה חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות.

בת.פ. 25806-08-17 **מדינת ישראל נ' פרז** הורשע הנאשם על יסוד הודאתו בעבירה של שוד לפי סעיף 402(א) בשונה מעניינו.

ת.פ. 4042/09 (מחוזי תל-אביב) **מדינת ישראל נ' פלדמן** הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירה של שוד לפי סעיף 402(ב) והושתו עליו 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

ת.פ. 45847-02-16 (מחוזי חיפה) **מדינת ישראל נ' איזוטוב** הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירה של שוד לפי סעיף 402(א) בשונה מענינים של הנאשמים.

ת.פ. 36043-09-17 **מדינת ישראל נ' אזברגה** הורשע הנאשם במסגרת הסדר טיעון בעבירת שוד לפי סעיף 402(א).

ת.פ. 39566-10-18 (מחוזי חיפה) **מדינת ישראל נ' שוץ** שני הנאשמים הורשעו, על-סמך הודאתם, במסגרת הסדר-טיעון בביצועה של עבירה שנכללה בכתב-אישום מתוקן.

בית המשפט קבע כי עיון בעובדות כתב-האישום מלמדות על ייחוד רב, המאפיין פרשה זו. **היוזמה** לבצע אותם מעשים **לא באה מהנאשמים**; למעשה, הנאשמים עצמם היו **קורבנות של מעשי סחיטה חמורים למדי, שבוצעו מצדם של אנשי-זרוע, אשר התאנו להם** וסחטו אותם באיומים.

בית המשפט קבע כי: "מובן מאליו, שאין דין שוד, המבוצע בנסיבות שבהן מבצעי-השוד פועלים מיוזמתם, מרצונם, ממניעיהם ומתוך כוונה להשיג לעצמם בצע-כסף כדין שוד המבוצע על-ידי מי שביצעו נכפה עליו בידי גורמים עבריינים באמצעים אלימים או באיום. בשני המקרים המעשה חמור; בשני המקרים הפגיעה בערכים המוגנים ובקרבנות הפשע קשה. עם זאת, הדין הפלילי (הדורש קיום יחס הולם בין חומרת מעשה-העבירה **בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם** ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו) מבקש, כאמור, להתחשב בנסיבות ביצוע העבירות, במניעי העבריינים וברמת אשמתם גזירת דינם. הדבר צפוי, כאמור, למצוא ביטוי בשרטוט מתחם הענישה.

אני קובע, אפוא, כי כשפעלו כפי שפעלו הם היו קרובים לסייג לאחריות פלילית. מידת הקרבה לסייג, שהיא כאמור שיקול מרכזי בסוגיית הענישה..." נקבע מתחם ענישה לגבי נאשם 1 הנע בין 20 לבין 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל לצד עונשים נלווים.

ביחס לנאשם 2, אשר פעל בתנאי אילוץ דומים **אך חרג בפעולותיו חריגה קיצונית הרבה יותר מהסביר**, נקבע מתחם עונש הולם **הנע בין 24 לבין 48 חודשי מאסר לריצוי בפועל לצד עונשים נלווים**.

במרבית פסקי הדין שהוגשו לעיוני על ידי ב"כ הנאשמים דובר בהסדרי טיעון במסגרתם הודו הנאשמים בעבירה שיוחסה להם, ובחלקם, כמפורט מעלה, מדובר בהרשעה בעבירה לפי סעיף 402(א) ולא סעיף 402(ב).

לאחר שעיניתי בכלל הפסיקה שהוגשה לעיוני, אני קובעת כי מתחם הענישה בענינים של הנאשמים נע בין שנתיים לחמש שנות מאסר.

מידת הפגיעה של הנאשמים בערכים המוגנים היא בלתי מבוטלת.

לחובתם של הנאשמים עבר פלילי, לחובת הנאשם, כאמור, עבר פלילי שהתיישן. לחובת הנאשמת הרשעה בעבירה של גניבה בידי עובד. על פי עובדות גזר הדין שהוגש לעיוני, בחודש מרץ 2013 עבדה הנאשמת כעובדת משק בית בכפר סבא ונטלה ממגירה במקום עבודתה תיק ובו כסף מזומן בסך של 30,000 ₪. בגזר הדין שהיה תולדה של הסדר טיעון קבע כבוד השופט קרשן: "אודה כי העונש המוצע במסגרת ההסדר רחוק כמרחק מזרח ממערב מהעונש המתאים לעבירה שביצעה הנאשמת ובוודאי שאינו נמצא במתחם העונש ההולם מקרים שכאלה...יחד עם זה, בשל כלל הנסיבות המיוחדות אשר פורטו בתסקיר...."

בסופו של יום נגזרו על הנאשמת מאסר מותנה וחתימה על התחייבות.

ב"כ הנאשמים עתרה להורות על הזמנת תסקיר משירות המבחן לאחר שנשמעו הטיעונים לעונש. סבורני כי אין זה הזמן המתאים לעריכת תסקיר כשמדובר בתיק שכתב האישום בו הוגש בחודש יוני 2018, הכרעת הדין ניתנה בתחילת חודש אוגוסט 2020, ורק בחלוף 4 חודשים ומחצה ממועד שימוע הכרעת הדין עתרה היא להורות כן.

זאת ועוד. איש מהנאשמים לא היה בהליך טיפולי כלשהו מטעם שירות המבחן וכלל הנסיבות הקשורות לנאשמים פורטו במסמכים שהוגשו במהלך שמיעת הטיעונים לעונש, כמו גם תסקירים שהוגשו בהליך המעצר בעניינם.

הסנגורית המלומדת סבורה כי הנאשמת עברה ועוברת הליך שיקומי. אני סבורה כי שעת שיחה שבועית בלשכת הרווחה, החל מיום 6.9.20, קרי: לפני שלושה חודשים הינה הליך שיקומי.

זאת ועוד. הנאשמת נשאלה על ידי שירות המבחן האם ברצונה להשתלב בהליך טיפולי והסתייגה "נוכח הסתייגותו של בעלה מכל ניסיון טיפולי" (תסקיר מיום 22.7.19).

אף הטענה כי לנאשמת ניתנו בשנה האחרונה 4 שעות התאוררות בלבד שונה מן המתואר בתסקיר שירות המבחן ובהחלטת כבוד השופט דרויאן-גמליאל לפיהם ניתנו לנאשמת החל מיום 5.6.19 שעות התאוררות מידי יום ללא פיקוח, חמישה ימים בשבוע, בימים א'-ה'.

ולבסוף, עתרה הסנגורית להתחשב בהיותם של הנאשמים הורים לתשעה ילדים. על כגון דא נאמר: "סוף מעשה במחשבה תחילה". יוער כי חלק מילדי הנאשמים הם בגירים.

אף כי סבורני כי יש מקום להשית על הנאשמים ענישה מוחשית, במרכזו של מתחם הענישה, לנוכח נסיבותיהם האישיות ימוקמו הם בתחתית המתחם.

לאור האמור אני גוזרת על הנאשמים את העונשים הבאים:

1. 24 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי המעצר של כל אחד מן הנאשמים.
הנאשמת היתה עצורה מיום 12.6.18 ועד ליום 24.6.18. הנאשם היה עצור מיום 12.6.18 ועד ליום 15.7.18.
 2. 8 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שתוך שלוש שנים מיום שחרורם ממאסר לא יעברו הנאשמים עבירה מן העבירות בהן הורשעו.
 3. 1,500 ₪ פיצוי למתלונן על פי פרטים שימסרו למזכירות על ידי ב"כ המאשימה.
 4. הנני מורה על חילוט הרכב ששימש לביצוע העבירה, רכב מסוג מזדה 3 מספר רישוי 93-263-64 וכספי השוד שנתפסו ומצויים בידי היחידה החוקרת (20,840 ₪ ו- 2,064 ₪ נוספים).
- זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים.
- ניתן היום, ט"ו שבט תשפ"א, 28 ינואר 2021, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד דודי ענבר, הנאשמים וב"כ עוה"ד אוריין סהר.